

För en human migrationspolitik –

Manifestation Sundsvall 2026-03-14

Tack för att jag får vara här med er i Sundsvall i dag.

Sundsvall är en speciell plats för mig. Hit flyttade jag när jag var 16 år. Här gick jag ut gymnasiet och förberedde mig för vuxenlivet. Men viktigast, här lärde jag känna mina föräldrar som vuxen, det har gett mig trygghet för livet. Det är en grundtrygghet jag önskar för alla.

Det är väl därför vi samlas här, för ett tryggt samhälle där grundläggande människovärde respekteras.

Det är därför människor idag samlas över hela landet för trygghet, rättssäkerhet och en mer human migrationspolitik.

Vi samlas som medmänniskor. Det är viktigt. Det ger hopp.

Vi lever i en tid då migrationsfrågan präglas av hårda ord och svårbegripliga beslut.

I våra kyrkor möter vi dem som är mest sårbara. Våra diakoner och andra medarbetare samtalar med många människor som fått utvisningsbeslut och verkställighetsbeslut.

med familjer som lever i ovisshet,
med barn som inte vet om de får gå kvar i sin skola nästa termin.

Vi ser på nära håll vad Migrationsbesluten innebär – inte i teorin, utan i verkligheten.

Som kyrka hämtar vi vår människosyn ur tron att varje människa är skapad till Guds avbild. Det är den kristna värdegrunden vårt samhälle är uppbyggt på. Att vi har samma ursprung, och att vi är skapade i kärlek. Det ger ett okränkbart värde.

Och mer än så. Har vi samma ursprung är det mer som förenar oss än som skiljer oss åt. I varje människa har jag en syster och en bror. Det väcker medkänsla. Det ger ett ansvar att se på varandra med kärlek.

I det politiska samtalet hör vi om system, om volymer, om signaler.

Men bakom varje ord finns en verklighet.

Ett barn i en skolbänk.

Föräldrar som inte vågar packa upp flyttkartongerna. För de vet inte hur länge de får stanna

Vad händer med ett samhälle när vi vänjer oss vid att människor beskrivs som problem i stället för som personer?

Jag tänker på Elena och Dmitriy här i Sundsvall. De är etablerade sedan 22 år, de arbetar och bidrar.

Deras son Alexander får permanent uppehållstillstånd – men föräldrarna ska utvisas.

En familj.

Två olika besked.

Samma verklighet.

Det är svårt att förstå.

Och de är inte ensamma. Och därför är vi här.

Det finns inget mänskligt värde i att splittra familjer.

Det skapar otrygghet i hemmet –
och otrygghet i hemmen sprider sig till
samhället.

Tilliten naggas i kanten.

Det är tydligt att allt för många drabbas är som
gjort allt rätt. De har lärt sig svenska, arbetat
hårt, följt alla regler, och ändå kan de inte lita på
de svenska samhälle som de har bidragit till.

Det är tydligt att det inte handlar om migration,
för de som utvisas nu har bott här länge.

Det är tydligt att det inte heller handlar om
bristande integration, för de som utvisas nu är
en viktig och bidragande del av vårt samhälle.

Det verkar som vi har lagar som snarare handlar
om deportation än migrationspolitik.

Vad säger sådana beslut om stabilitet och
rättssäkerhet?

Vad säger de om vår syn på människovärdet?

När myndighetsbeslut upplevs som
motsägelsefulla eller ologiska påverkar det
förtroendet för rättsstaten.

Och utan förtroende försvagas hela vårt
samhälle.

När regler slår orimligt hårt mot enskilda är det ett tecken på att något behöver förändras.

Alltför ofta har besluten formats i ett kortsiktigt och kyligt samhällsklimat.

Är det här det samhälle vi vill vara?

Är det de här människorna vi vill vara?

Lagar stiftas i riksdagen.

Men de levs här.

I Sundsvall.

I våra kvarter.

I våra skolor.

I våra hem.

Jag är inte vald att fatta politiska beslut.

Jag är däremot vald andlig ledare i det här stiftet.

Det är mitt ansvar att påpeka när den moraliska kompassen visar fel väg. När människovärdet inte längre är grundläggande för våra värderingar.

Det är mitt och vårt ansvar att påtala konsekvenserna av politiska beslut. Det vi ser ske i vårt samhälle. Det som händer med våra vänner, grannar, familjer. Att höja rösten tillsammans med dem som tar konsekvenserna av besluten.

Det är ett styrketecken att röster nu höjs – här och på andra håll i landet – för att lagstiftningen inte fungerar och måste ses över.

Att ompröva ett migrationsbeslut om utvisning är inte att ge upp.

Att justera ett utvisningsbeslut är inte att förlora ansiktet.

Att pausa en ordning som splittrar familjer och samhällen, det är inte en svaghet.

Det är att ta ansvar.

Det är fastetid nu. Det är inte bara en tid för semlor, det handlar också om reflektion och självrannsakan. Så här skrev en profet som heter Jesaja för 2500 år sedan.

Detta är den fasta jag vill se:

att du krossar orättfärdiga bojar,

sliter sönder okets rep,

befriar de förtryckta,

krossar alla ok.

(Dela ditt bröd med den hungrige, ge hemlösa

stackare husrum,

se du en naken så klä honom, vänd inte dina egna ryggen!)

Då bryter gryningsljuset fram för dig.

Fastan är en tid att våga erkänna när det blivit fel, och ta ansvar för det.

Då kan gryningsljuset bryta fram.

Det är det jag önskar, ett gryningsljus av trygghet, tillit och gemenskap för vårt samhälle. Migrationsfrågan kan inte enbart handla om gränser och kontroll.

Den kan inte bara handla om att hålla människor borta.

Det måste få handla om hur vi håller samman och kan leva tillsammans.

Ytterst handlar detta om vilket samhälle vi vill
leva i.

Det ansvaret är inte någon annans.

Det är vårt.

Tillsammans.

Må Gud välsigna Elena, Dmitriy och Alexander,
välsigna er och hela Sundsvall.